

BÊDENGİYA XATIRXWESTINEKE WILKINSON

Çarenûsa min çî qas ecêb bûye.

Her tim bi tenê.

Di nav ewqas jinan de rûniştî.

Tu carî ne li navendê.

Tenê mêvan.

Bi rastî, ew rol tu carî ji min re ne nerihet bû.

Tiştêkî din hebû ku her tim bala min dikişand.

Tiştêk ku jin bêyî ku bipirsin digirin.

Ne pere.

Ew her tim beşa herî kêr balkêş bûye.

Ew balê digirin.

Meraqê.

Ramanan.

Perçeyên demê.

Beşên tevahî yê enerjiya te ya hişî.

Û pirê caran, ew vê yekê dîkin bêyî ku haya wan jê hebe.

Qaîdeya yekem her tim wek xwe ma.

Wan bibişirîne.

Lê bêyî ku tu xwe wek ehmeqekî nîşan bidî.

Ji ber ku di navbera mîzahê û bêaqiliyê de cudahiyeke mezin heye.

Ya yekem axaftinekê vedike.

Ya duyem wê digire.

Wekî din, heta şîva herî bi zerafet jî di dawiyê de ji xwarineke fast-foodê ne zêdetir dimîne.

Wê demê bû ku min dest pê kir teoriya xwe ya antropolojîk a kesane ya polayê şirove bikim.

Min hêvî dikir ku gotinên min maqûl xuya bikin.

Ne bi neçarî ku ji wan bê bawerkirin.

Min sibehêke dûr xeyal kir.

Mêrekî şikefta xwe terikandibû da ku biçe randevûyeke evînî.

Lê hevala wî qet niyeta wê tunebû ku wî berde.

Ew di nav daristanê re li pey wî çû.

Wê dixwest bizane ew diçe ku.

Bi kê re.

Û çima.

Wê demê her kes azad bû, û hîn sosyologan bêbendiya cinsî îcad nekiribû.

Di demekê de ew har bû.

Wî kevîrek hilda û avêt ber bi jinê ve da ku wê ji xwe dûr bixe.

Kevîr li zinarekî ket.

Pirîskek.

Paşê yeke din.

Paşê dûman.

Bayê yê mayî kir.

Û agir çêbû.

Randevûya evînî yekser qediya.

Tiştê ku qewimîbû pir zêde girîng bû.

Hîn di tu rêbernameyê de nehatibû şirovekirin.

Ne jî di rêbernameyên Amazonê de.

Diviyabû were temaşekirin.

Were fêmkirin.

Were bikaranîn.

Jinên li ser maseyê bi bêdengî guhdarî dikirin.

Kesî nedixwar.

Garson neçar ma ku şorbeyan vegerîne metbexê û cara duyem germ bike.

Paşê tişteki hê ecêbtir qewimî.

Çend cotên ku li ser maseyên nêzîk rûniştibûn kursiyên xwe nêzîkî me kirin.

Wek pêşandaneke şanoyê dihat hîskirin.

Lê dîsa jî min tenê dixwest wan bibişirînim.

Ew kêliya ku ez êdî ne maqûl bûm.

Û ji min hat bawerkirin.

Min çîrokek vedigot ku kesî tu carî nenivîsandibû.

Çîrokeke mimkun a bav û kalên me.

Ez sekinîm.

Min li Maggy nêrî.

«Hûn dixwazin ez berdewam bikim?»

Wê saniyeyekê jî dudilî nekir.

«Erê, kurê kûçik ê bêhempa.»

Û em hemû bi ken teqiyên.

Paşê min berdewam kir.

Bi agir re, jinê dest pê kir fêr bike ku ev vedîtin dikare ji bo xwarinê were bikaranîn.

Germê tam guhertin.

Wê xweza bi xwe veguherand.

Bêyî ku haya kesî jê hebe, temenê hêvîkirî yê mirovan, ku bi zorê digihîşt bîst salî, hêdî hêdî ber bi çil salî ve çû.

Agir ew ducar kiribû.

Gemarîbûna bakteriyan kêr bû.

Enfeksiyon paşve çûn.

Laşê mirov dem qezenc kir.

Paşê, piştî nîvroyeke asayî li ber şikeftê, heman jinê çend kevir hildan.

Wê ji nêzîk ve li wan nêrî.

Li hev xistin.

Lêkolîna wan kir.

Bê kûreyên bilind.

Bê kargehên polayê.

Bê endezyaran.

Wê dest bi rêwîtiya dirêj kir ku dê di dawiyê de bigihîje metalê.

Û paşê jî, polayê.

Ji ber vê yekê, heke ne ji jinekê bûya, ez ê îro ne li vir bûma.

Min ê tu carî we nas nekira.

Min ê tu carî qedrê we nezanîba.

Min ê tu carî nikarîbûya tiştê ku ez bûme di nav xatirxwestinekê de bipêçim.

Mase bêdeng ma.

Bêdengiyeke ji hemûyên din cuda.

Ew ne bêdengiya bendewariyê bû.

Ew bêdengiya xatirxwestinê bû.

Min li Maggy nêrî.

Min li keça wê nêrî.

Min li neviyên wê nêrî.

Û min fêm kir ku ez ne xatir ji malbatekê dixwazim.

Min xatir ji çîrokekê dixwest.

Malbata Wilkinson

Hûn bi xêr hatin.

Ez rabûm û dûr ketim.

Ji ber ku min tu carî nikarîbû hêsirên jinekê tehemul bikim.

Ferdinando